

AMBER

PRINC Z CHAOSU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 10
◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The Great Book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Prince of Chaos copyright © 1991 by Amber Corporation
Translation © Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková 2018
Illustrations © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA DESIATA

Princ
Chaosu

1

Ak ste videli jednu korunováciu, akoby ste videli všetky. Znie to cynicky, a zrejme aj je, najmä keď je hlavným účinkujúcim váš najlepší priateľ a jeho vyvolenou žena, s ktorou ste sa neúmyselne pomilovali. Ale zvyčajne zahŕňa procesiu, veľa pomalej hudby, nepohodlné pestrofarebné rúcha, kadidlo, príhovory, modlitby, vyzváňanie zvonov. Korunovácie sú únavné, zvyčajne je tam teplo a vyžadujú si vašu neúprimnú pozornosť ako svadby, slávnosti na konci školského roku a tajné zasvätenia.

A tak sa Luke a Coral stali panovníkmi Kashfy, v rovnakom chráme, kde sme len pred pár hodinami bojovali s mojím šialeným bratom Jurtom – nanešťastie, nie až do konca – na život a na smrť. Ako jediného zástupcu Amberu na tejto udalosti – hoci s neoficiálnym statusom – ma postavili na čestné miesto, takže na mňa mnohí často upierali zrak. Preto som musel byť v strehu a odriekať správne formulky. Hoci Random nedovoliť, aby som šiel na obrad ako oficiálny zástupca, určite by sa ho dotklo, keby sa dopyčul, že som sa nesprával podľa etikety.

Výsledkom boli moje boľavé nohy, stuhnutá šija a prepotené pestrofarebné rúcho. To je šoubiznis. Ale aj tak by som nemienil. S Lukom sme si prežili aj zlé časy, nevdojak som musel na ne spomínať, ako som tam stál, paril sa a vyhutoval, čo sa z neho asi stane teraz, keď bude mať na hlave korunu; premietal som si časy na ostrí meča až po naše zápolenie v atletike, od umeleckých galérií až po prenasledovanie Tieňom. Korunovácia zmenila môjho strýka Randoma, bezstarostného muzikanta, nezávisláka a zhýralca, na rozvážneho a zodpovedného panovníka – hoci pokiaľ ide o to prvé, musím sa spoľahnúť len na svedectvá príbuzných. Úprimne som dúfal, že na Lukovi to nezanechá také následky. Na druhej strane, Luke bol úplne iná osobnosť ako Random, nehovoriac o tom, že bol o celé veky mladší. Úžasné, čo dokáže pár rokov – alebo je to jednoducho tak? Uvedomil som si, že aj ja som sa dosť zmenil v porovnaní s tým, aký

som bol celkom nedávno, vďaka tomu, čo sa mi prihodilo v poslednom čase. Keď o tom tak rozmýšlam, som o dosť iný, než som bol ešte včera.

Počas záverečného chorálu sa Coral podarilo doručiť mi správu, že ma musí vidieť. Určila čas a miesto, dokonca priložila mapku. Ukázalo sa, že ide o komnaty v zadnej časti paláca. Večer sme sa tam stretli a strávili spolu noc.

Dozvedel som sa, že s Lukom ich spolu oddali v zastúpení, keď ešte boli deti, ako súčasť diplomatickej zmluvy medzi Jasrou a Begmanmi. Ale nevyšlo to – teda, tá diplomatická časť – a zvyšok postupne upadol do zabudnutia. Na zväzok rovnako zabudli aj obaja účinkujúci, až kým im ho nepripomenuli nedávne udalosti. Obidvaja sa navyše nevideli celé roky. Lenže záznamy hovorili, že princa oženili. Celá záležitosť sa dala anulovať, alebo mohli Coral korunovať spolu s ním, najmä ak tým Kashfa niečo získa.

A veru získa: Eregnor. Begmanská kráľovná na tróne Kashfy by mohla urovnať tento spor o územie. Aspoň takto uvažovala Jasra, ako mi povedala Coral. A Luke sa tým riadil, hlavne v neprítomnosti učiteľov z Amberu a teraz už neexistujúcej zmluvy Zlatého kruhu.

Objímal som ju. Necítila sa dobre, hoci po operácii sa priam zázračne zotavovala. Na pravom oku nosila čiernu pásku, a keď mi ruka zablúdila príliš blízko, alebo som sa tam dokonca pridlhho pozeral, zareagovala veľmi citlivo. Čo Dworkina podnietilo, aby nahradil jej poškodené oko Súdnym drahokamom, netrúfam si ani hádať. Ak, samozrejme, nepočítal s tým, že jej odolnosť voči silám Vzoru a Logru dokáže čeliť ich úsiliu získať kameň. Moje vedomosti o tejto oblasti však boli obmedzené. Keď som konečne spoznal Dworkina osobne, presvedčil som sa, že je príčetný, hoci tento pocit mi nijako nepomohol preniknúť k záhadným schopnostiam, akými boli zvyčajne obdarení starovekí mudrci.

„Aký je to pocit?“ spýtal som sa jej.

„Veľmi zvláštny,“ odpovedala. „Niežeby ma niečo bolelo. Pripomína mi skôr pocit pri tromfovom spojení. Ibaže ho vnímam stále, ale nikam sa neprenesiem ani sa s nikým nespojím. Ako keby som stála v nejakej bráne. Sily prúdia okolo mňa, cezo mňa.“

Vzápätí som sa ocitol v strede sivého prsteňa s mnohými hrotmi z červenkastého kovu. Odtiaľ, znútra, to vyzeralo ako obrovská pavučina. Moju pozornosť upútal pulzujúci jasný prúd. Áno, bola to línia k veľmi mocnej sile vo vzdialenom Tieni, ktorú by som mohol využiť ako sondu. Opatrne som ju natiahol k neviditeľnému drahokamu v Coralinej očnej jamke.

Necítil som žiadny odpor. Keď som siločiaru predĺžil, popravde som necítil nič. Ale v duchu som uvidel závoj z plameňov. Zatlačil som doň,

moja sonda sa posúvala ďalej čoraz pomalšie, až celkom zastala. A tam som zavisol, na okraji prázdnoty. Nebolo to naladenie, na aké som bol zvyknutý, preto sa mi nechcelo privolať Vzor, ktorý, ako mi bolo známe, je pri používaní iných zdrojov sily súčasťou tohto všetkého. Pokúšal som sa dostať ďalej a obliat ma neznesiteľný chlad, ktorý vysával mnou vyvolané energie.

Stále však nevysával energiu priamo zo mňa, len zo siločiar, ktorú som ovládal. Zatlačil som sondu a uvidel slabú škvrnu svetla, podobnú hmlovine v diaľke. Vznášala sa na pozadí tmavočervenom ako portské. Priblížil som sa a svetlo sa sformovalo do zložitej, lež povedomej trojrozmernej konštrukcie – toto je určite cesta, ktorú treba prejsť pri naladovaní sa na Drahokam, ako mi ju opisoval otec. Dobré, bol som vo vnútri Drahokamu. Mal by som sa pokúsiť o zasvätenie?

„Nechod ďalej,“ ozval sa neznámy hlas, hoci som vedel, že patrí Coral. Zdalo sa, že upadla do stavu podobného tranzu. „Na vyššie zasvätenie nemáš nárok.“

Stiahol som sa, netúžil som zistiť, čo by sa stalo, keby som neposlúchol. Moje videnie Logru, ktoré ma neopúšťalo od posledných udalostí v Amberi, mi poskytlo pohľad na Coral. Úplne ju obklopovala vyššia verzia Vzoru, prenikala ňou skrz-naskrz.

„Prečo?“ spýtal som sa.

Odpoveď som nedostal. Coral myklo, zamrvila sa a uprene sa na mňa zahľadela.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa.

„Zadriemala si,“ odpovedal som. „Nečudo, po tej Dworkinovej operácii a dnešnom vypätí...“

Zívla a zviezla sa naspäť do posteľe.

„Áno,“ vydýchla, a vzápätí už spala.

Stiahol som si čížmy a vyzliekol zvrchník. Natiahol som sa vedľa nej a zakryl nás dekou. Aj ja som bol unavený a chcel som len niekoho objímať.

Ako dlho som spal, netuším. Trápili ma nepokojné, temné sny. Okolo mňa sa krútili tváre – ľudské, zvieracie, démonické – a žiadna sa netváriala ktovieako priateľsky. Stromy v lesoch padali a zachvacovali ich požiare, zem sa triasla a pukala, voda v mori sa zdvíhala v gigantických vlnách a zaplavovala súš, z mesiaca kvapkala krv a všade sa rozliehalo žalostné kvílenie. Niečo volalo moje meno...

Prudký vietor lomcoval okenicami, až kým ich nevrazil dovnútra. Kývali sa a buchotali. V mojom sne vtedy vošiel do izby akýsi tvor, prikročil sa pri posteli a ticho ma volal, znova a znova. Miestnosť akoby sa otriasala a myseľ mi zaletela naspäť do Kalifornie. Akoby nás postihlo

zemetrasenie. Vietor zosilnel zo svišťania na burácanie, zvonku sa ozýval praskot, hrmot padajúcich stromov, rúcajúcich sa veží...

„Merlin, princ z rodu Sawallovcov, princ Chaosu, vstaň,“ akoby hovoril ten tvor. Potom zaškrípala tesákmi a spustil znova.

Pri štvrtom alebo piatom opakovaní jeho mantry mi napadlo, že sa mi možno nesníva. Odniekiaľ zvonku sa ozýval krik, za sprievodu takmer muzikálneho dunenia hromov šľahali blesky.

Skôr než som sa pohol a otvoril oči, vyvolal som okolo seba ochranný štít. Zvuky boli skutočné, aj vylomené okenice. A rovnako aj netvor pri nohách postele.

„Merlin, Merlin. Vstávaj, Merlin,“ nabádala ma príšera s dlhým rypákom, špicatými ušami, obrovskými tesákmi a pazúrami, so zeleno-striebornou pokožkou, veľkými ligotavými očami a vlhkými kožovitými krídlami zloženými na bokoch. Z tváre som jej nevedel vyčítať, či sa usmieva, alebo trpí. „Zobuď sa, lord z Chaosu.“

„Gryll,“ oslovil som tvora. Bol to starý rodinný služobník z Dvorov Chaosu.

„Áno, pane,“ odpovedal. „Ten istý, čo vás učil hrať kostitras.“

„Nech sa prepadnem.“

„Najprv práca, potom zábava, pane. Sledoval som čierne vlákno po dlhej a hroznej ceste, aby som vás zavolať.“

„Vlákna nedosiahnu tak ďaleko,“ povedal som, „bez obrovskej námahy, a azda ani vtedy. Alebo už áno?“

„Teraz je to ľahšie,“ odvetil.

„Ako to?“

„Jeho veličenstvo Swaywill, kráľ Chaosu, od dnešnej noci odpočíva s predkami temnoty. Vyslali ma, aby som vás priviedol domov na pohreb.“

„Teraz?“

„Teraz.“

„Áno. Dobre teda. Jasné. Len mi dovoľ pozbierať sa. Ako sa to vôbec stalo?“ Obul som sa, obliekol si zvyšné šaty, pripásal meč.

„Neviem nič bližšie. Samozrejme, je všeobecne známe, že zdravie mu už neslúžilo.“

„Chcem nechať odkaz,“ povedal som.

Prikývol.

„Krátky, dúfam.“

„Áno.“

Naškrabal som odkaz na kúsok papiera, ktorý som vzal z písacieho stola: *Coral, odvolali ma v rodinnej záležitosti. Ozvem sa.* Položil som jej ho vedľa ruky.

„Hotovo,“ povedal som. „Ako to urobíme?“

„Odnesiem vás na chrbte, princ Merlin, tak ako kedysi.“

Prikývol som a zaplavila ma vlna spomienok z detstva. Gryll bol neveriteľne mocný, ako väčšina démonov. Spomínal som na naše hry na okraji Priepasti aj nad ňou, nad temnotou, v pohrebných katakombách, v jaskyniach, na dosiaľ tlejúcich bitevných poliach, v zrútených chrámoch, komnatách mŕtvych čiernokňažníkov, osobných peklách. Vždy sa mi zdalo, že ma viac bavia hry s démonmi než s matkinými príbuznými, či už pokrvnými alebo získanými pri sobáši. Pri vytváraní svojej hlavnej podoby v Chaose som sa dokonca inšpiroval jedným z nich.

Vstrebali stoličku z kúta izby, aby získal objem, a zmenil tvar, aby sa prispôbil mojim rozmerom v dospelosti. Keď som sa štvrel na jeho predĺžené telo a pevne sa ho chytil, vykrikol: „Ach, Merlin! Aké kúzla nosíte so sebou?“

„Mám ich pod kontrolou, ale presne nepoznám ich podstatu,“ odpovedal som. „Získal som ich len nedávno. Čo cítiš?“

„Teplo, chlad, počujem zvláštnu hudbu,“ odpovedal. „Zovšadiaľ. Zmenili ste sa.“

„Každý sa mení,“ poznamenal som, keď sa priblížil k oknu. „Taký je život.“

Na širokej parapetnej doske ležalo tmavé vlákno. Natiahol k nemu ruku, a keď sa ho dotkol, vrhol sa dopredu.

Ako sme sa rútili nadol a vpred, vzduch naokolo svišťal čoraz hlasnejšie. Popri nás sa mihli veže. Hviezdy žiarili jasno, práve vyšiel kosák mesiaca, osvetľoval zospodu nízko letiace oblaky. Rýchlo sme stúpali, hrad a mesto mizli. Míňali nás hviezdy, rozmazané na šmuhy svetla. Obklopoval nás pás čistej, zvlnenej tmy a šírila sa ďalej. Čierna cesta, napadlo mi náhle. Čosi ako dočasná verzia čiernej cesty, lenže na oblohe. Obzrel som sa. Nič tam nebolo. Akoby sa za nami navíjala alebo čo. Alebo nás azda navíjala na seba ona?

Krajina pod nami ubiehala ako film pustený trojnásobnou rýchlosťou. Okolo preletel les, kopec, vrchol hory. Naša čierna cesta bola širočizná stuha hadiaca sa pred nami, okolo nás ako tiene mrakov za denného svetla kĺzali šmuhy svetla a temnoty. A potom sa tempo zrýchlilo na staccato. Náhle som si uvedomil, že svišťanie vetra ustalo. Odrazu bol mesiac vysoko nad nami a pod nami sa reťazilo rozoklané pohorie. Úplné ticho dodalo scenérii snový charakter a mesiac v okamihu zoskočil nižšie. Svet napravo narušila línia svetla, hviezdy začali pohasínať. Ako sme klesali pozdĺž čiernej cesty, z Gryllovho tela nebolo cítiť žiadnu únavu. Mesiac zmizol, svetlo za radom oblakov nadobudlo maslovožltý odtieň, a kým som ho sledoval, dostávalo ružový nádych.

„Moc Chaosu rastie,“ poznamenal som.

„Energia neporiadku,“ odpovedal.

„Určite je v tom viac, než si mi prezradil,“ utrúsil som.

„Som len sluha,“ odvetil Gryll, „do plánov mocných nie som zasvätený.“

Svetla stále pribúdalo, a kam som dovidel, vlnila sa naša čierna stuha. Práve sme leteli nad vysokohorskou krajinou. Mraky sa rozpadali a hneď sa formovali nové. Bolo jasné, že sme sa práve vydali na našu cestu Tienom. Neskôr hory zmizli a vystriedali ich šire planiny. Slnko odrazu stálo v strede oblohy. Leteli sme tesne nad čiernou cestou, Gryll sa o ňu zľahka obšuchoval palcami na nohách. Občas sotva mával krídlami, inokedy sa trepotali ako krídelká kolibríka, takmer ich nebolo vidieť.

V diaľke naľavo slnko vzbĺklo čerešňovou červenou. Pod nami sa rozprestierala ružová púšť...

Potom znovu padla tma a hviezdy sa otáčali ako v obrovskom kolese.

Potom sme leteli nízko, o málo vyššie ako vrchovce stromov...

Vleteli sme do priestoru nad rušnou mestskou ulicou: svetlá pouličného osvetlenia a reflektory áut, neóny v oknách. Okolo nás sa zdvihol horúci, zatuchnutý, prašný, výfukový pach mesta. Niekoľko okoloidúcich zdvihlo zrak nahor, očividne si nás všimli.

Práve keď sme prelietali nad riekou a domčekmi na predmestí, svet sa opäť zavlnil, a vzápätí sme leteli ponad pravekú krajinu zo skál, lávy, lavín a chvejúcej sa pôdy, na pozadí modro-zelenej oblohy chrlili dym dve činné sopky – jedna blízko, druhá v diaľke.

„Toto je skratka, predpokladám...?“ usúdil som.

„Úplne najkratšia,“ ubezpečil ma Gryll.

Vleteli sme sa do hľbokej noci a raz sa mi zamarilo, že nás trasa zaviedla až do vodných hlbín, čulé morské tvory sa vznášali a krúžili tesne vedľa nás aj o kúsok ďalej. Suchá a neporušená čierna cesta nás ochraňovala.

„Je to rovnako veľký otras ako Oberonova smrť,“ ozval sa Gryll. „Jej dôsledky sa šíria po celom Tieni.“

„Ale Oberonovu smrť sprevádzalo pretváranie Vzoru,“ namietol som.

„Nebola to obyčajná smrť panovníka jedného z protipólov.“

„To je pravda,“ pripustil Gryll, „ale momentálne sú sily v nerovnováhe, a toto k nej len prispieva. Bude ešte horšie.“

Vrhli sme sa do otvoru v temnej hmote skaly. Okolo nás sa rútili záblesky svetiel. Nerovnosti svietili bledomodro. O chvíľu nato – neviem, koľko času uplynulo – sme už boli na purpurovej oblohe, bez akéhokoľvek viditeľného prechodu z tmavého hlbokomorského dna. Ďaleko vpredu sa trblietala jedna hviezda. Uháňali sme k nej.

„Prečo?“ spýtal som sa.

„Pretože Vzor je teraz mocnejší ako Logrus,“ odpovedal.

„Ako k tomu došlo?“

„Princ Corwin nakreslil druhý Vzor v čase stretu medzi Dvormi a Amberom.“

„Áno, rozprával mi o tom. Dokonca som ho aj videl. Obával sa, že Oberon nebude vedieť opraviť ten pôvodný.“

„Lenže opravil, a tak sú teraz dva.“

„No a?“

„Vzor vášho otca je tiež výtvorom poriadku. Poslúžil na to, aby sa pradáva rovnováha naklonila v prospech Amberu.“

„Ako je možné, že ty o tom vieš, Gryll, ale nikto v Amberi očividne nič netuší alebo sa mi to neobťažoval povedať?“

„Váš brat princ Mandor a princezná Fiona mali podozrenie a pátrali po dôkazoch. Svoje zistenia predložili vášmu strýkovi lordovi Suhuyovi. Ten podnikol niekoľko výprav do Tieňa a presvedčil sa, že je to tak. Pripravoval sa, že predloží svoje poznatky kráľovi, práve keď Swayvill smrteľne ochorel. O týchto veciach viem, pretože Suhuy ma poslal po vás a poveril ma, aby som vám o tom porozprával.“

„Predpokladal som, že po mňa dala poslať moja matka.“

„Suhuy si bol istý, že to spraví – preto chcel, aby som vás našiel prvý. To, čo som vám povedal o Vzore vášho otca, zatiaľ nie je všeobecne známe.“

„Čo s tým mám robiť?“

„To mi nepovedal.“

Hviezda žiarila jasnejšie. Nebo zaplnili pásy oranžovej a ružovej. Potom sa k nim pridali línie zeleného svetla a vírili okolo nás ako papierové girlandy.

Rútili sme sa ďalej, zhluky začali dominovať oblohe a pomaly sa otáčali ako psychedelické slnečníky. Krajina sa úplne rozmazala. Mal som pocit, akoby si jedna moja časť pospala, hoci som si bol istý, že som nestratil vedomie. Vyzeralo to, že čas sa zahráva s mojím metabolizmom. Bol som hladný ako vlk a štípali ma oči.

Hviezda žiarila jasnejšie. Gryllovi sa krídla dúhovo leskli. Zdalo sa mi, že teraz sa pohybujeme neskutočne rýchlo.

Náš pás sa vinul po vonkajších okrajoch nahor. Tento proces pokračoval, ako sme sa približovali, až sa zdalo, že letíme priekopou. Okraje sa nám potom spojili nad hlavami a vyzeralo to, akoby sme leteli hlavnou zbrane, namierenou na modro-bielu hviezdu.

„Mal si mi povedať ešte niečo?“

„Pokiaľ viem, nie.“

Pošúchal som si ľavé zápästie s pocitom, že by tam malo niečo pulzo-

vať. Ach áno, Frakira. Potom som si spomenul, že som ju nechal v Brandových komnatách. Prečo som to urobil? No... myseľ som mal zahmlenú, tá spomienka bola ako sen.

Toto bolo po prvý raz, čo som sa vrátil k tejto spomienke. Keby som sa k nej bol vrátil ešte predtým, skôr by som vedel, čo to znamená. Bol to zatemňujúci účinok čarov. Tam, v Brandových komnatách, som podľahol kúzlu. Nemal som žiadnu šancu zistiť, či bolo namierené proti mne, alebo som ho len aktivoval, keď som sa tam hrabal. Predpokladal som, že bolo všeobecnejšie, vyvolané katastrofou – azda dokonca nejaký nezamýšľaný vedľajší efekt niečoho, čo sa narušilo. O poslednej možnosti som však mal pochybnosti.

Preto som nebol ochotný pripustiť, že to bolo všeobecné kúzlo. Bolo príliš dôvtipné na to, aby to bola len nejaká pasca, čo tam nastražil Brand. Zmiatlo aj skúseného čarodejníka, čiže mňa. Zrejme až táto vzdialenosť od miesta jeho výskytu mi pomohla vyčistiť myseľ. Ako som si pripomínal vlastné činy, odkedy čo som bol vystavený kúzlu, uvedomil som si, že som sa pohyboval v akomsi opare. A čím viac som si vybavoval, tým väčší bol môj dojem, že toto kúzlo bolo ušité špeciálne na mňa, aby ma zahalilo. A keďže som mu nerozumel, ani s týmto poznatkom som sa spod neho neoslobodil.

No prinútilo ma opustiť Frakiru bez rozmyslu, kvôli čomu som sa cítil... zvláštne. Nedokázal som presne určiť, ako by ma mohlo ovplyvniť, možno ma však ešte stále ovplyvňovalo, moje myšlienky a pocity, zvyčajná mrzutosť, ak niekoho ovláda kúzlo. Ale ako mohol zosnulý Brand rátať s takou nepredvídateľnou náhodou, že roky po jeho smrti dostanem izbu vedľa jeho komnat a neodolám pokušeniu vstúpiť do nich po ničivých dôsledkoch nepravdepodobnej konfrontácie, ako bol súboj medzi Logrom a Vzorum v hornej sále amberského paláca. Nie, skôr sa zdalo, že tú pascu nastražil niekto iný. Jurt? Julia? Tí by sa sotva mohli pohybovať nepozorovane v útrobach amberského paláca? Kto teda? A mohlo to mať niečo spoločné s epizódou v Zrkadlovej sieni? Nebol som o nič múdrejší. Keby som tam bol teraz, možno by som prišiel na nejaké vlastné kúzlo a odhalil toho, kto je za všetko zodpovedný. Lenže nebol som tam a akékoľvek pátranie v tom smere bude musieť počkať.

Svetlo vpredu žiarilo mocnejšie, záblesky nebeskej modrej sa striedali so zlovestnou červenou.

„Gryll, cítiš na mne nejaké zaklínadlo?“ spýtal som sa.

„Áno, pane,“ odpovedal.

„Prečo si to nespomenul?“

„Myslel som, že ide o vaše vlastné, ochranné.“

„Môžeš ho zo mňa sňať? Cítim sa preň v nevýhode.“
 „Je príliš prepletené s vašou osobou. Nevedel by som, kde začať.“
 „Vieš mi o ňom niečo povedať?“
 „Len to, že je tam, pán môj. Zdá sa, že je najsilnejšie okolo hlavy.“
 „Mohlo by mi nejako skresľovať myšlienky?“
 „Hej, sú bledomodré.“

„Nepýtal som sa, ako to vidíš ty. Len na možnosť, či by mi mohlo nejakovo ovplyvňovať myslenie.“

Krídla sa mu rozsvietili namodro, potom načerveno. Tunel sa náhle rozťahol a obloha vybuchla bláznivými farbami Chaosu. Hviezda, za ktorou sme leteli doteraz, sa zrazu scvrkla na drobné svetielko – samozrejme, magicky zväčšené – vo vnútri vysokej veže pohrebného paláca, sivastého a olivového; vypínal sa na vrchole hory, ktorej základňu a stred odstránili. Nad skameneným lesom sa vznášal skalnatý ostrov. Stromy horeli opálovými plameňmi: oranžovými, purpurovými, zelenými.

„To zaklínadlo by sa asi dalo odstrániť,“ poznamenal Gryll. „Ale tento úbohý démon na to nemá.“

Zavrčal som a chvíľu pozoroval premenlivú scenériu. Potom som dodal: „Keď už hovoríme o démonoch...“

„Áno?“

„Čo mi vieš povedať o druhu známom ako ty'iga?“ spýtal som sa.

„Bývajú ďaleko za Okrajom,“ odpovedal, „a zo všetkých tvorov sú azda najbližšie prvotnému Chaosu. Podľa mňa ani nemajú skutočné hmotné telá. Nie sú ako ostatní démoni, nehovoriac o ostatných bytostiach.“

„Poznal si niekedy nejakú... hmm... osobne?“

„Sem-tam som dajakú stretol,“ odvetil.

Stúpali sme a s nami aj palác. Za ním nečujne padali žiarivé meteority.

„Môžu obývať ľudské telo, ovládnuť ho.“

„To ma neprekvapuje.“

„Viem o jednej, ktorá to urobila niekoľkokrát. Ale vyskytol sa nezvyčajný problém. Zrejme posadla človeka na smrteľnej posteli. Jeho skon ju pravdepodobne uväznil a teraz nemôže telo opustiť. Nevieš, ako by mohla stade uniknúť?“

Gryll sa pridusene zasmial.

„Nech skočí z útesu, napríklad. Alebo sa nabodne na meč.“

„Ale čo ak je so svojou hostiteľkou tak úzko spojená, že ju to nevy-slobodí?“

Znovu sa zachechtal.

„Tak je to koniec hry, viac nebude kradnúť telá.“

„Tejto jednej niečo dlhujem,“ povedal som. „Rád by som jej pomohol.“

Chvíľu mlčal, potom odpovedal: „Nejaká staršia, múdrejšia ty'iga by vari vedela poradiť. Viete, kde ich nájdete.“

„Áno.“

„Je mi ľúto, že viac neviem pomôcť. Je to pradávny druh, tieto ty'igy.“

Teraz sme klesali k veži. Cesta sa pod premenlivým kaleidoskopom oblohy scvrkávala až na tenučké vlákna. Gryll si razil cestu k svetlu v okne a ja som vyzeral spoza neho.

Pozrel som nadol. Z výhľadu sa mi zakrútila hlava. Odkiaľsi z dialky k nám doliehal hukot, akoby sa o seba obtierali kusy samej Zeme – pomerne bežný tunajší jav. Vietor mi šklbal oblečením. Na oblohe vľavo sa ťahal pás mandarínkovo oranžových mrakov. Už sa dali rozoznať detaily na stenách paláca. V osvetlenej miestnosti som zazrel nejakú postavu.

Vzápätí sme už boli celkom blízko, vleteli sme dnu oknom. Vysoká zhrbená sivo-červená démonická bytosť s rohmi a napoly pokrytá šupinami si ma premeriavala žltými očami so zrenicami v tvare elipsy. V úsmeve vycerila tesáky.

„Strýko!“ zvolal som, keď som zosadol. „Zdravím ťa!“

Gryll sa natiahol a otriasol, Suhuy sa prihnal ku mne a objal ma – opatrne.

„Merlin,“ prehovoril, „vitaj doma. Mrzí ma, že pri takejto príležitosti, ale teším sa, že si tu. Gryll ti už povedal, že...?“

„Že jeho výsosť zomrela? Áno. Úprimnú sústrasť.“

Pustil ma a ustúpil o krok.

„Niežeby to bolo prekvapenie,“ povedal. „Práve naopak. Dalo sa to čakať. A predsa na to nikdy nie je vhodný čas.“

„To je pravda,“ odvetil som, masíroval si stuhnuté ľavé plece a hľadal v bočnom vrecku hrebeň. „Bol chorý tak dlho, že som si na to zvykol. Akoby sa zmieril so svojou slabosťou.“

Suhuy prikývol. Potom sa spýtal: „Premeníš sa?“

„Mal som ťažký deň,“ vysvetlil som. „Mal by som čo najviac šetriť silami, pokiaľ to nevyžaduje protokol.“

„Vôbec nie, aspoň zatiaľ,“ odpovedal. „Jedol si?“

„Dost' dávno.“

„Tak poď,“ vyzval ma. „Nájdeme ti niečo pod zub.“

Otočil sa a vykročil k vzdialenej stene. Nasledoval som ho. Miestnosti nemali žiadne dvere, musel teda poznať všetky miestne tieňové body, keďže Dvory boli v tomto ohľade opakom Amberu. Kým v Amberi je strašne ťažké prejsť Tieňom, na Dvoroch sú tiene ako rozstrapkané závesy, často sa priamo cez ne dá poľahky nazrieť do inej reality. A završ sa niečo z inej reality môže dívať na vás. Ale treba zároveň dávať pozor, aby

ste nevkročili na miesta, kde by ste sa ocitli vo vzduchu, pod vodou alebo v divokom riečnom prúde. Dvory nikdy veľmi nepodporovali turizmus.

Našťastie, na tomto konci reality je materiál Tieňa poddajný a majster tieňa s ním môže jednoducho manipulovať – zošiť ho ako látku a vytvoriť cestu. Majstri tieňa sú odborníci na miestne schopnosti narábania s mocou, ich zručnosti pochádzajú z Logru, hoci nemusia byť jeho zasvätení. Len máloktorý z nich podstúpi zasvätenie, hoci všetci zasvätení sa automaticky stávajú členmi Cechu majstrov tieňa. Na Dvoroch sú niečo ako inštalatéri alebo elektrikári so schopnosťami na rozličných úrovniach, presne ako náprotivky v tieňovej Zemi, ide totiž o kombináciu nadania a skúseností. Hoci sám som členom Cechu, oveľa radšej by som nasledoval niekoho, kto cesty skutočne pozná, než by som po nich sám pátral. Asi by som o tejto záležitosti mal povedať viac. Azda niekedy inokedy.

Keď sme pristúpili k stene, samozrejme tam nebola. V podstate spriešvitnela a zmizla, a prešli sme priestorom, kde stála predtým – alebo skôr iným, analogickým priestorom –, a vstúpili na zelené schodisko. No, nie celkom schodisko. Bola to skôr skupina samostatných zelených diskov, ktoré sa vznášali v nočnom vzduchu a špirálovito zostupovali vo vhodnej výške a rozstupoch. Viseli okolo vonkajšej steny paláca a končili sa pred holou stenou. Skôr než sme k nej dorazili, prešli sme niekoľkokrát jasným denným svetlom, modrou snehovou prehánkou a apsidou akejsi katedrály bez oltára, po oboch stranách sedeli v laviciach kostlivci. Konečne sme boli pri stene, prešli sme ňou a vynorili sa v obrovskej kuchyni. Suhuy ma priviedol ku komore a naznačil mi, že sa mám obslúžiť. Našiel som studené mäso a chlieb, urobil si sendvič, a potom ho spláchol vlažným pivom. Aj on si uštipol z chleba a popíjal pivo z krčaha. Ponad hlavy nám preletel vták, chrapľavo zakrákal a znovu zmizol, skôr než stihol preletieť miestnosť po celej dĺžke.

„Kedy je obrad?“ spýtal som sa.

„Za červenej oblohy, takmer za jeden celý obeh,“ odpovedal. „Budeš mať možnosť pospať si a pozbierať sa – možno.“

„Čo myslíš tým ‚možno‘?“

„Ako jeden z trojice si pod čiernym dozorom. Preto som ťa sem zavolať, na jedno svoje miestočko v ústraní.“ Zvrtol sa a prešiel cez stenu. Nasledoval som ho s krčahom v ruke, a usadili sme sa pri pokojnom zelenom jazierku pod skalnatým previsom, nad nami len žltohnedá obloha. Jeho palác obsahoval miesta z Chaosu aj Tieňa, ktoré boli navzájom zošíť do bláznivej vzorovanej deky ciest v cestách.

„A keďže nosíš silosteň, máš dodatočné prostriedky na ochranu,“ poznamenal.

Vystrel ruku a dotkol sa môjho prsteňa s ostňami. V prste, ruke a ramene som pocítil jemné trpnutie.

„Strýko, keď si bol mojim učiteľom, často si sa vyjadroval v hádankách,“ povedal som. „Ale už som vzdelaný, a tak mám azda právo povedať, že netuším, o čom melieš.“

Zasmial sa a odpil si z piva.

„Vždy ide o uhol pohľadu,“ prehodil.

„Pohľadu...?“ zopakoval som a pozrel na jazierko. Pod hladinou, medzi čiernymi stuhami, plávali obrazy: Swayvill vystretý na katafalku, scvrknuté telo v žltó-čiernom rúchu, moja matka, môj otec, démonické bytosti, všetci sa zjavovali a mizli, Jurt, ja, Jasra a Julia, Random a Fiona, Mandor a Dworkin, Bill Roth a mnohé tváre, ktoré som nepoznal...

Pokrútil som hlavou.

„Pohľad mi nič neobjasnil,“ namietol som.

„Musíš byť trpezlivý,“ odvetil.

Znovu som teda obrátil pozornosť na mätež tváří a postáv. Jurt sa vrátil a zostal dlhý čas. Bol oblečený s vyberaným vkusom, zdalo sa, že je celkom fit. Keď konečne zmizol, vrátila sa povedomá tvár, ktorú som rovnako predtým zazrel. Vedel som, že je to šľachtic z Chaosu, a pátral som v pamäti. Samozrejme. Už je to dávno, ale teraz som ho spoznal. Tmer z rodu Jesbyovcov, najstarší syn zosnulého princa Roloviansa, ktorý teraz vládne v jesbyovskom sídle – hustá brada, huňaté obočie, zavalitá postava, nie celkom neatraktívny, vraj odvážny a azda aj citlivý chlapík.

Ďalej princ Tubble z rodu Chanicutovcov, jeho podoba prebleskovala medzi ľudskou a víriacou postavou démona. Mierny, robustný, bystrý; stáročia starý a veľmi inteligentný. Nosil zastrihnutú bradu, mal veľké, nevinné, jasné oči a bol majstrom mnohých hier.

Čakal som a Tmera vystriedal Jurt, ktorého zasa vystriedal Tubble, až kým nezmizol medzi zvičajúcimi sa prúdmi. Počkal som ešte chvíľu, ale nič nové sa nezjavilo.

„Už som sa dodíval,“ vyhlásil som nakoniec. „Ale stále neviem, čo to znamená.“

„Koho si videl?“

„Svojho brata Jurta,“ odpovedal som, „a princa Tmera z rodu Jesbyovcov. A Tubblea z rodu Chanicutovcov, okrem iných zaujímavostí.“

„To sa hodí,“ odvetil. „Naozaj.“

„A prečo?“

„Tmer a Tubble sú rovnako ako ty pod čiernym dozorom. Pochopil som, že Tmer je v Jesby, hoci si myslím, že Jurt zakotvil niekde inde mimo Dalgarry.“

„Jurt sa vrátil?“

Prikývol.

„Mohol by byť v matkinej pevnosti Gantu,“ dumal som. „Alebo v druhom sídle Sawallovcov, v Anchovskom sídle na Okrají.“

Suhuy pokrčil plecami.

„Neviem,“ povedal.

„Ale prečo čierny dozor a prečo nad nami?“

„Navštevoval si v Tieni dobrú univerzitu,“ povedal, „a zdržiaval si sa na Dvore Amberu, čo pokladám za veľmi výchovné. Preto ťa žiadam, aby si sa zamyslel. Taká vycibrená myseľ...“

„Uvedomujem si, že čierny dozor znamená, že čelíme istému nebezpečenstvu...“

„Samozrejme.“

„... ale jeho podstata mi uniká. Ak...“

„Áno?“

„Ak to nemá niečo spoločné so Swayvilovou smrťou. Vtedy za tým musí byť nejaké politické vyrovnávanie si účtov. Ale bol som dlho preč. Nemám šajn, aké témy teraz frčia.“

Vyceril niekoľko radov zodratých, ale stále hrozivých tesákov.

„A čo tak následníctvo?“ nadhodil.

„Dobre. Povedzme, že Sawallovci podporujú jedného potenciálneho nástupcu, Jesbyovci druhého a Chanicutovci tretieho. Povedzme, že kvôli tomu si ideme všetci navzájom po krku. Povedzme, že som sa vrátil uprostred zúriacej vendety. Takže nech tu teraz vydáva rozkazy ktokoľvek, ustanovil nad nami dozor, aby zabránil ďalším zmätkom. Cením si to.“

„Si blízko,“ potvrdil, „ale veci už zašli ďalej.“

Pokrútil som hlavou.

„Vzdávam sa,“ priznal som.

Kdesi čosi zakvílilo.

„Popremýšľaj o tom,“ povedal, „ja zatiaľ privítam hosťa.“

Vstal, vstúpil do jazierka, a bol fuč.

Dopil som pivo.

2

Len o pár minút neskôr sa skala vľavo zatrblietala a vyšiel z nej zvuk podobný duneniu zvona. Moja pozornosť sa podvedome sústredila na prsteň, ktorý Suhuy nazval silosteň. V okamihu som si uvedomil, že sa pripravujem použiť ho na svoju obranu. Zaujímavé, aký pocit bezpečia